

ministeren, og at dennes Modstand nu ved Finansministerens bestemte Forlangende er brudt, men det kan i mine Tanker med samme Føie siges, at det er Indenrigsministeren, som har faaet Finansministeren til at gaae ind paa en saadan Udvildelse af Lovforslaget, som muligjorde Indfrielsen af Løftet i § 5 i Loven af 10de Marts 1861, og at Forholdet er dette, turde i dette Tilfælde nærmest være Sandheden. At denne Betragtning maade ikke alene er min, men ogsaa Andres, vilde ærede Medlemmer kunne see ved at gjøre sig den Uleilighed at gennemlæse Betænkningen fra det Udvalg, som var nedsat om denne Sag i det andet Thing; de vilde der finde den Tanke udtalt med rene Ord, at naar Jernbanenettet bliver fuldstændiggjort, er Vanskeligheden hævet for, at vi Syder og Thyboere kunne tilpligtes at betale den Gjæld, hvori vi staae og fremdeles vilde komme til at staae til Statskassen ved de nye Jernbaneanlæg. Jeg formoder, at det nærmest var i Talens Hede, at det ærede Medlem kastede ligesom en Bebrøvelse ud imod mig for, at det rene og klare Bud i § 5 i Loven af 10de Marts 1861 var fiddet overhørt. Det ærede Medlem maa vist have overseet, at der i denne § 5 ganske vist findes en Bestemmelse om, at det nærmere skal ordnes ved Lov, paa hvilken Maade Gjennemførelsen skal finde Sted, men der er aldeles ikke Tale om Tiden, og det er dog ikke uden Exempel, at Lovparagraffer have maattet vente langt længere paa deres Fuldbgyrdelse end den Tid, der er forløben fra 1861 indtil nu. Jeg kan ganske stadfæste, hvad det ærede Medlem anførte, at der for flere Aar tilbage har været gjort Forarbejder, for at søge paa en nogenlunde fyldestgjørende Maade at løse den i ovennævnte § 5 stillede Opgave. Jeg har ganske rigtigt fundet en Række af saadanne Forarbejder, gaaende tilbage netop til den Tid, hvortil det ærede Medlem har saa fuldstændigt Kjendskab, men jeg har, da jeg tiltraadte Ministeriet, foresundet denne Række af Forarbejder med den Bestegning „henlægges“. Jeg har, saa ofte som jeg har været opfordret til paany at omarbejde dette Stof, ikke kunnet komme videre end til det Samme, nemlig at paaskrive „henlægges“. Jeg troer, at netop den Dim-

stændighed, at Anstregelserne for at løse Opgaven ere saa gamle, at de endog stamme fra den Tid, da det ærede Medlem var Minister, og at de hidtil have været forgjæves, maa tale for min Paastand, at Vanskeligheden ved bogstavret at opfylde Bestemmelserne i § 5 i Loven af 10de Marts 1861 næsten er uovervindelig.

Krieger: Den ærede Indenrigsminister bruger ofte Argumenter, som man finder overmaade svage eller, rettere sagt, ganske ufyldstgjørende, uden at man dog finder det Umagen værd netop at fremhæve og gjendrive dem, thi det bliver trættende. Men en enkelt Gang kan det dog efter Sagens hele Charakter og Bestaafenhed være rigtigt at gjøre det, og dette gjælder saaledes f. Ex. med Hensyn til den Maade, hvorpaa den ærede Minister vilde foreholde mig, at jeg dog vistnok ikke havde Noget imod Citatet af § 5 i Loven af 10de Marts 1861, siden Reglen om, at den halve Expropriationssum skulde godtgjøres, fandtes deri. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister virkelig troer, at deri ligger et Argument. Hvad er det, som vi have talt om? Vi have talt om, at det, naar man fra Ministeriet hører, at en Bestemmelse i Loven af 10de Marts 1861 § 5 — og det maa naturligviis være den, at Erstatningen skal lægges paa de Egne, der nærmest komme til at drage Nytte af Banerne — er, som der blev sagt, næsten impraktikabel, eller hvilket Udtryk det nu var, der af Medlemmer af Ministeriet brugtes, saa ikke er forsvarligt i et nyt Lovforslag at optage den Bestemmelse, om hvilken en saadan Udtalelse falder fra Ministeren. Skal det være et Svar herpaa, at der er en anden Sætning i Paragraphen, som jeg sætter Priis paa, ja, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg naturligviis har fundet, at det var aldeles rigtigt, at Reglen om, at Halvdelen af Expropriationsomkostningerne skulde godtgjøres, kom ind i den nye Lov. Men jeg har foreholdt navnlig den høitærede Finansminister — det var med Hensyn til mine Uttringer ligeoverfor ham, at den ærede Indenrigsminister kom ind paa dette Punkt —, i Anledning af hans Betragtninger over dette Spørgsmaals tidligere Skæbne,